

[Poul Hartling.]

på denne plan. De 3 forligspartier har ikke fået lov til at rette meget i den, og de konservative har slet ikke fået lov. Denne plan kan venstre ikke gå ind for, ikke fordi det er en socialdemokratisk plan, men fordi den ikke løser vore problemer, ikke fordi den er ubehagelig. Hr. Jens Møller sagde under debatten her i forgårs, at da vi kom til det mere ubehagelige, stod venstre af. Jeg må bestemt afvise den måde at argumentere på, den er ikke en partileder som hr. Jens Møller værdig, for hr. Jens Møller ved meget godt, at det er en fordrejet måde at sige tingene på. Venstre accepterer ikke regeringens oplæg, det er rigtigt, men det er ikke, fordi det er ubehageligt; vi accepterede gerne noget mere ubehageligt, hvis det løste problemerne. Derfor er det ikke passende at antyde, at det var det ubehagelige, der fik os til at sige, at det oplæg kunne vi ikke forhandle på grundlag af. Nej, vi accepterer ikke regeringens plan, fordi den ikke løser problemerne.

Men det er heller ikke, fordi venstre vil løbe fra regningen, som hr. Poul Schlüter har sagt. Efterhånden har han sagt det så mange gange, at han måske selv begynder at tro på det, men det bliver ikke rigtigere af at blive gentaget. Venstre løber ikke fra nogen regning. Hr. Poul Schlüter henviser til skattelettelserne, vedtaget i efteråret 1974. Vi fremlagde samtidig et finanslovsforslag med tilsvarende besparelser, men disse besparelser blev ved finanslovsstemningen i foråret 1975 begrænset, dog ikke af venstre. Det var ikke os, der løb fra regningen. Det ved hr. Jens Møller og hr. Poul Schlüter bedre end nogen. Og de underskud, der så er oparbejdet på finansloven 1976-77, er ikke vores ansvar, men vi har nogen andel i det, og derfor har vi også taget vores del af den byrde. Derfor stemte vi for de indenlandske statslån, og derfor har vi foreslået besparelser, som vil kunne føre til en strammere, nødvendigt strammere finanspolitik. Derfor har vi i dag for få minutter siden stemt ja til 1,7 eller 1,8 mia kr. i afgifter, som også kan hjælpe til en strammere finanspolitik. Venstre løber ikke fra nogen regning. Når venstre går imod denne plan, er det, fordi den ikke nytter, fordi den plan, regeringen nu vil have vedtaget og har fået partier til at gå ind for, ikke løser de opgaver, som der

skulle findes en løsning på. Derfor mødes vi til nye kriseforhandlinger om ikke mange måneder, og så får vi ret i, at det, vi nu står over for, ikke er nogen løsning, men et lapperi.

Kerneforslaget i regeringens plan er denne beslutning, vi står over for i aften. Den består af, hvad jeg betegner som en urealistisk ramme om indkomstpolitikken, fordi den ikke holder, og et ulyksaligt forslag om at blande ATP ind i sagen.

Ud fra venstres holdning til dette forslag og dermed til regeringens hele plan vil venstres gruppe stemme imod forslaget til beslutning.

Glistrup (FP):

For 950 år siden bestemte den daværende danske regering, at nu skulle det komme an på en prøve på, hvor langt det danske statsstyres magt rakte. Man besluttede sig til at sætte sin drot — og det var endda ham, der bød over både England og Norge — ned på stranden, og man befalede med hele statsapparatets magtstyrke disse bølger derude på havet: hold op med at rulle, så I ikke skyller ind på stranden over drottens fødder. Og hvad skete? Trods dette magtbud fortsatte bølgerne med at rulle.

Nu vil man gentage historien. Nu vil man have dette folketing til om ganske kort tid at stemme om, at det danske statsstyre skal udtale, at pengeindkomsternes stigning begrænses for alle befolkningsgrupper, både for lønmodtagere, selvstændige og andre, til maksimalt 6 pct. i hvert af de næste 2 år. Dette nonsens vil man sige at folketinget skal beslutte, og så vil pengestigningsbølgerne holde op med at skylle ind over vore fødder, så vil det være således, at vi vil have besværet dem med denne trylleformular, hvis vi nu virkelig kan tælle til, at 89 eller 90, eller hvor langt vi nu kan komme med, vil stemme for det, for sådan kan det danske statsstyre bestemme. Sådan forholder vi os i denne meget, meget vanskelige situation, hvor de reelle problemer hvirvler ind over os. Derfor søger vi også på heksedoktormanér — og det er det, vi skal stå at diskutere her — at finde ud af, hvorvidt vi nu skal stemme for det ene eller for det andet.

Skatteministeren har sagt, at det her kunne vi ikke tage på én gang, vi mangler endnu at få de 3/4 af statsunderskuddet med.